

201374

IOAN POP-FLORANTIN

(1843-1924)

Autor de uvraje reformativă în toate
ramurile filosofice; colaborator la
Academia Imperială de Științe din Viena;
premiat la Paris pentru cărți pedagogice

ADEVĂRATUL EINSTEIN

ȘI

EINSTEINISMUL LA TRIBUNALUL LOGICEI

EDIȚIA I

Operă desfășurată în trei Conferințe publice
în 1923, în București.

EXPLORAȚI :

Albert Einstein
Henri Bergson
Charles Nordmann
Jean Becquerel
Fritz Beer
Lucien Fabre
Edmond Goblot
Paul Kirchberger
Weil
Ed. Guillaume
Rudolf Lämmel
H. Minkowski
Gaston Moch
B. Pancot
Heinz Quint
Hans Reichenbach
Emile Richard-Foy
G. Rostrevors
G. Urbain
Louis Warnant
Abbé Th. Moreux
etc.

București, 1924

30 lei

NOTĂ BIOGRAFICĂ

Studiile superioare la *Universitatea din Viena*, în *Paris* și în *Londra*. — Profesor de *Psihologie, Logică, etc.*, director de liceu și profesor la *Universitatea din Iași*.

E. O.

D-lui
Profesor T. P. Florantin

Venerabile D-le Profesor,

Cu ocazia aniversării a 80 ani, vă prezintăm urările noastre de sănătate și noroc, ca omagiu de recunoștință pentru munca depusă de Dv. timp de 10 ani, prin instruirea și luminarea, anticipat mie și apoi celor 5 copii ai mei, adăpați din belșug la izvoarele nesecabile de cunoștințe în diferite direcții; și cu sufletul plin de mândrie, că putem să-ți arătăm, prin umilul nostru omagiu, nu numai recunoștință, dar și iubire sinceră de moștenitori spirituali.

D-zeu să vă ajute, să priviți din culmea dealului de peste 80 de trepte solide, răsplata muncii Dv. intense, așa cum doriți.

In 1 August 1923.

București, strada Povernei, 35.

Galinița Georgescu

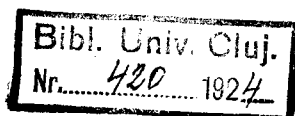
Galinitza Bellu
cl. VII secund.

Stelutza Bellu
cl. V secund.

Theodor Bellu
cl. IV liceală

Eleonora Bellu
cl. I secund.

Gheorghe Bellu
cl. III liceală

ERORILE EINSTEINIȘTILOR

Ele sunt în așa de mare număr, că ne-ar trebui volume, pentru a le analiza și trata pe toate; și încă cu toate *repetirile* ce ni s'ar impune.

Vom arăta de astă dată unele, mai mult ca exemple, și ca simptome despre *felul mentalității lor*.

Pentru a nu fi silit a face repetiri, arăt întâi o listă de *Adevăruri*, contra cărora einsteiniștii au căzut în grave erori față cu *Logica și Psihologia* în general.

ADEVĂRURILE,

față cu cari einsteinienii au GREȘIT, în tratările lor cu privire la problema RELATIVITĂȚII

Prealabil voi aminti, că unii dintre dânsii mărturisesc că „fizicianii sunt *unilaterali*“; alții, că „filosofia (recte *filosofarea*) nu e în rolul lor. Prin aceste adevărate *spovedanii*, ei ne dau cheia, care ne explică gravele erori, ba uimitoarele aberațiuni, în cari i-am surprins căzuți, față cu luminile zise filosofice, pe cari ni le dă *Logica și Psihologia*.

I. Teoria Consecutismului Universal.

Lucrurile din lume *nu* le putem înțelege, pe cât le considerăm în câte *un* moment dat; ci numai în *șirul* momentelor temporale **consecutive**. De exemplu, un „vânt“ nu e masa de aer, ci *acțiunea* sa de *mișcare*; un „râu“ nu e apa din albie, ci „curgerea“ ei la vale; „ideile“ nu sunt obiecte, ce s'ar fi găsinđ în crier, ca mobilele într'un salon; ci *acțiunile* conștiente din crier, acțiunile de a gândi, *seriile consecutive* de stări simțite ca emoțiuni plăcute ori dureroase, etc.

Deasemenea „*Știința*“ nu e un obiect existent undeva într'un moment dat; ci seria de *acțiuni*

mentale; „Filosofie“ — *acțiunile* de a gândi asupra chestiunilor fundamentale și generale.

Așa, „un om“ (în exactă asemănare cu preschimbările de alte și alte masse de apă ale unui fluviu) e o *serie* de substanțe cari se preschimbă succesiv, părți după părți, în total, îndeplinind diferitele *roluri* consecutive omenesti.

„*Timp*“ nu e un obiect sau lucru, existent undeva, în un moment dat. Precum de nenumărabile alte substantive, așa ne servim și de acest substantiv numai ca de un *expedient practic*, convențional, pentru a face ca ascultătorii, respectiv cetitorii, să gândească despre durata lucrurilor, a existenței în general și, la caz, chiar și la durata neexistenței.

Aceasta este cheia **Teoriei Consecutivismului Universal.**¹⁾ Central University Library Cluj

Procedarea contra acestei teorii de importanță capitală și generală o numim *eroarea momentismului* sau a *obiectivismului*.

Tot așa și cu substantivul „*Adevăr*“. Nu există undeva într'un moment dat un *ceva* ce i-ar corespunde în mod științific. Adevărul *nu* e ceva existent în mod obiectiv extern. Gândim și zicem că e adevărată sau că e un Adevăr, o idee, adică o *acțiune* cugetativă, contra căreia nu găsim altă cugetare care să ne facă să o părăsim, până când eventual, suntem conduși la o așa cugetare; când apoi zicem că ideia precedentă a fost neadevărată sau un neadevăr. Exemplu cu *fazele*

1) Mai dezvoltată în cartea mea intitulată „Reforma metodelor și Teoria Consecutivismului Universal“ (1895), confirmată prin „Le Fonctionnisme universel“ de H. Lagrésille, (1902).

sau *etapele* „adevărului“ cu privire la fixitatea sau mobilitatea pământului, a soarelui și stelelor, etc.

Adevărate sau adevăruri sunt *acțiunile* noastre cugetative, subiective cu cari persistăm putând rezista la orice semne contrarii.

Precum adevărul, așa și „*Fericirea*“ în zadar am căutat-o în exterior, ca ceva existent în mod obiectiv, ori ca vre-o stare subiectivă persistentă.

Simțim *momente* de plăcere sau fericire, pe cât *percurgem* tranzițiunea în sensul dela maximum de durere sau nefericire, *urcând* înspre maximum de plăcere sau mulțumire; și viceversa, nefericire pe cât starea noastră emoțională *percurge* acea scară de graduri în sens invers, scoborător sau descendent.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

II. Distingerea următoarelor trei lucruri:

a) *acțiunile de cugetare*, proces cerebral; b) *acțiunile mecanice de a vorbi*; și c) *lucrurile* sau obiectele din natură în general.

Erorile contra acestei indispensabile distincțiuni le putem simboliza prin formula: $2=1$, ori la caz de contuziune completă $3=2$, ori chiar $3=1$.

III. „*Lumină*“ e fenomenul special optic sau vizual ce *se petrece* în crier, provocat de mișcările unui mediu exterior numit „eter“ care impresionează aparatul vizual; fără să existe undeva într'un moment dat, un obiect ponderabil, ce s'ar numi în mod științificește legitim cu substantivul „*lumină*“.

IV. *Spațiul* universal și infinit nu e ceva sensibil; ci e pura *întindere* în forma unei sfere cu

centrul orișunde și cu o „suprafață“ neexistentă. Ocupat ori vid, se poate zice: un nestârșit nimica fără orice altă calitate specială.

V. Orice lucru e identic cu sine însuși și nu e relativ decât cu alte lucruri. *A* relativ la *B*—*X* relativ la *Z*, etc.

VI. Un lucru poate fi egal cu altul; dar identic (acelaș) numai cu sine însuși.

VII. Celeritate „infinită“ e o expresiune semnalând o *imposibilitate* principială. O celeritate nu poate fi decât cel mult maximală.

VIII. Celeritatea absolută a mișcărilor, în raport către Spațiul universal în sine, nu o putem cunoaște, și deasemenea *nici direcțiunea* lor adevărată.

IX. Toate formele de linii sunt compuse din linia *dreaptă* minimă. Așa linia „curbă“ e riguros linie frântă, așa zisa circonferință = poligon; „cilindrul“ = o prizmă; „conul“ = piramidă; „sfera“ = riguros, un poliedru.

X. Spațiul și durata, (așazisul „timp“), sunt lucruri diferite; putem însă cugeta, că le-am aduce în felurite raporturi; dar nu sunt lucruri ce s'ar putea uni, „amalgama“, conglomerata, etc., spre a rezulta un ce compns din ele.

XI. „Infini de mic“, „infini de apropiat“ sunt expresiuni absurde; în loc de *minimal* și *juxtapus* sau *contiguu*.

XII. Soarele, stelele și în general *toți* corpii din Universul cunoscut, sunt în neîntrerupte *mișcări*. Deci e o eroare a mai presupune că sunt „stele fixe“.

ADEVĂRATUL EINSTEIN

propriile sale idei și erorile în fața logicii.
Teoria relativității speciale (1916).

1. „Conținutul fizical din propozițiuni geometrice“.

Obiecțiune. Propozițiunile fiind simple acțiuni (mentale și verbale), nu sunt obiecte de natură de receptacule; prin urmare nu pot conține nimic“.

„Geometria pleacă dela anumite noțiuni fundamentale ca: punct, linie dreaptă, plan, suprafață, și dela propozițiuni simple zise axiome, considerate ca adevărate, din aceste se deduc celelalte adevăruri geometrice. — Inșă, nici axiomele nu sunt adevărate“.

2. „Orice lungime, orice distanță se măsoară cu ajutorul unei lungimi luată ca unitate. Ex. cu pozițiunea unui nor, care ar plana deasupra pieței Potsdam din Berlin“.

„Pentru diferite măsurători ne putem servi de un preparat din trei păreți drepte rigizi, perpendiculari unii pe alții, fixați împreună: ceea ce se numește sistemul de coordonate cartesiene“.

3. „Spațiul și timpul în Mecanica clasică“.

„Exemplu: Piatra lăsată să cadă dintr'un tren în mers, celui din tren i se va părea căzută în

linie dreaptă; dar unuia de pe câmp i se va părea descriind o parabolă“.

„Pozițiunile succesive ale pietrei trebuiesc considerate și în raport de succesiune, de așa-zis timp determinat, de exemplu, cu ajutorul a două ceasornice“.

4. „Considerațiuni speciale despre sori sau stele (în limba permană „Fixterne“, stele fixe), și despre pământ“.

5. „Exemplu: cu un *corb în sbor*, în raport către un tren în mers, către mișcarea pământului și a soarelui, în chestiunea despre direcțiunile mișcărilor diferitelor viteze sau celerități“.

6. „Viteza mișcării unui călător în tren în direcția în care merge trenul, nu corespunde cu suma viteselor mișcărilor în curs“.

7. „Considerațiuni despre propagarea luminei prin spațiu vid—300.000 kilometri pe secundă,— și despre mișcarea pământului; — cea rotativă, de translațiune împrejurul soarelui, și cea efectuită împreună cu acest astru,— etc.“

Aci o lămurire a problemei, dacă propagarea luminei e o *emisiune* de corpuri, ori o simplă *ondulațiune* sau *oscilațiune* a volumului mediu; spre a se vedea dacă Einstein are dreptate când zice că lumina este o substanță și că se propagă prin spațiu vid.

8. „Căutând să determinăm simultaneitatea ori succesiunea, de ex. a două trăznete relativ la mersul unui tren, ori *durata* indicată prin două ceasornice, ajungem a ne forma ideia de așa zis *timp*“.

Observațiune. Cum ne servim de nenumărate substantive, așa de acela de „timp“, drept un *expedient practic*; căci *nu* există obiect la care să se refere. Timp e, în realitate, simpla *durată* a unei stări ori a unui eveniment sau întâmplări reale din natură. Durata existenței ori și a *neexistenței*. De măsurat o măsurăm după aparentul mers al lucrurilor existente, cari sunt: rotațiunea pământului și translațiunea lui împrejurul soarelui, a lunii și a celorlalte corpuri siderale; după mersul lor construim și regulăm *ceasornicele*.

9. „Două trăsnete, simultanee în raport către calea ferată, nu sunt simultanee în raport către trenul în *mers*“.

10. „Mișcarea călătorului e alta relativ la *vașgonul* în care o execută și alta relativ la *calea ferată*“.

11. „Considerațiuni despre *Lorentz*, străine de *Einstein*“.

12. Amănunțimi cu bare mobile și cu *ceasornice*, fără importanță.

13. O încercare a lui *Fizeau* pentru a adăuna vitezele mișcărilor.

14. „Teoria relativității e de importanță *pedagogică*“.

15. „Prin teoria relativității se contopește teoria conservării energiei și a *massei*“.

16. „Teoria relativității restrânse *einsteiniane* s'a cristalizat din teoria lui *Maxwell* și *Lorentz* asupra fenomenelor *electro-magnetice*“.

17. „Spațiul zis *patrudimensional* al lui *Minkowski*, combinat cu timpul sau durata“.

Eroare. Cu *spațiul*, care e un obiect, un lucru, de natură specială, excepțională, *nu există ce să se combine* sub denumirea de „timp“; de oarece un *obiect* cu numele de *timp* nu există.

Teoria Relativității generalizate (1923).

18. „*Mișcările* sunt *relative*. Călătorului din vagonul în mers i se arată câmpul mișcându-se; pe când celui de pe câmp trenul“.

19. „*Faraday* a constatat câmpurile de gravitațiune sau atracțiune a magnetului și a pământului, cari sunt limitate“.

20. „Imaginarea unei experiențe în un spațiu vid, fără orice influență din altă parte, confirmă postulatul relativității generale“.

21. „Prin fizica conformată cu principiul relativității generale se pot corecta bazele mecanicii clasice și ale teoriei relativității speciale nesatisfăcătoare“.

22. „Un caz ipotetic relativ la propagarea luminii“.

23. „Variațiuni în stările ciasornicelor și a riglelor de măsurătoare pe un corp de referență în mișcare rotativă“.

24. „Unui număr de *pătrățele*, orânduite pe o masă de marmură, *pătrățelele* și cu *diagonalele* lor îi zicem un *continuum euklidian*. Pozițiunea fiecărui punct o putem determina prin câte două numere,

marcând distanțele de sus și dela o lature. Așa două numere se numesc *coordonatele carteziane*“.

25. „Generalizarea logică a sistemului de coordonate *carteziane* este sistemul de coordonate *Gaussian*“.

26. „Ideia lui *Minkowsky* și diferite sisteme de coordonate dau sistemele de coordonate *Galileiane*.

27. „Continuum spațio-temporal al teoriei relativității generale nu e un continuum euklidian“.

28. „Sistemele de coordonate *gaussiane* au valoare pentru formularea legilor naturale generale. Teoria relativității speciale se rapoartă la domeniul *galileiane*, adică la acele în cari nu există câmpuri de gravitațiune“.

„Drept obiect de referență, se consideră aci un corp de referență *galileian*; adică un corp rigid în curs de așa mișcare că relativ la el e în vi-goare propoziția *galileiană* despre puncte materiale izolate în mișcare rectiliniară“.

29. „Considerațiuni, pe de o parte despre egalitatea masei inerte și grele, pe de altă parte despre curbarea *razelor* luminei prin câmpul de gravitațiune a Soarelui, și despre o schimbare în mișcarea planetei Mercur“.

Observațiune. Așazisa „lumină“ (foarte probabil o simplă *mișcare eteriană*), se produce în formă sferică; nu ca o rază ori un mănunchiu de raze.

30. „In sensul lui *Newton* ar fi existând undeva în Univers o „insulă“, formată de o mai densă grupă de corpuri siderale“.

31. „După *Riemann*, *Helmholtz* și *H. Poincaré*,

Lumea s'ar putea presupune *finită*, (în sensul de sferă având suprafață limitantă), și totuși fără margini (pe întinderea acelei suprafețe)“.

Răspuns. De imaginat e posibil; dar ca raționare, Lumea are întinderea pe raze sferice nelimitate, infinite; iar suprafața zisă sterică e, în sens riguros științific, un poliedru; și orice poliedru are *limite*; anume la fiecare unghi și la fiecare muche.

Spre înțelegere și convingere, luați poliedri din ce în ce mai mici. La poliedrul minimal, care e o piramidă minimă, vă veți lămuri definitiv.

32. „Proprietățile spațiului nu-s independente, ci condiționate de materie“.

De sigur fals. Ele sînt absolut independente. Orice pozițiune de spațiu poate fi ocupată ori vidă; dar acestea nu sunt proprietăți ale spațiului.

Apendice.

33. „Transtormațiunea *Lorentziană* se poate compune: *a)* din transtormațiunea lorentziană propriu zisă, *b)* din transtormațiunile pur spațiale“.

34. „Lumea patrudimensională a lui *Minkowsky*. Din un processus sau un curs în spațiul treidimensional, Fizica devine un pur fenomen de a fi în lumea patrudimensională. Aceasta prezintă o adâncă asemănare cu spațiul treidimensional al Geometriei analitice (euclidiane)“. — Ca simplă întindere ce e, Spațiul e *numai treidimensional*.

35. „Reflecțiuni, între altele, asupra *deviațiunii roșului* din liniile spectrale; chestiune cu care se

ocupă savanții *Grebe, Bachem, Evershed, Schwartzschild, S. Iohn, E. Freundlich* și alții“.

36. „Generalizarea logică a sistemului de coordonate Cartesian este sistemul de coordonate Gaussian“.

37. „Ideia lui Minkowski și diferite sisteme de coordonate Galileiene“.

38. „Continuum spațio-temporal al teoriei relativității generale nu e un continuum euclidian“.

39. „Sistemele de coordonate Gaussiane au valoare pentru formularea legilor naturale generale. Teoria relativității speciale se rapoartă la domeniul Galileiene, adică la acele în cari nu există câmpuri de gravitațiune“.

„Drept obiect de referință se consideră aci un corp de referință Galileian; adică un corp rigid în curs de așa mișcare că relativ la el e în vigoare propoziția (recte: legea) Galileiană despre puncte materiale izolate. în mișcare uniformă rectiliniară“.

40. „Considerațiuni pe de o parte despre egalitatea masei inerte și grele, pe de altă parte despre curbarea razelor luminei prin câmpul de gravitațiune a Soarelui, și despre o mișcare planetei Marte“.

41. „Riemann, Helmholtz și H. Poincaré sunt de părere, că lumea s'ar putea presupune ca finită și totuși fără margini“.

Observațiune. Spațiul o sferă cu suprafața limitată? Dar orice limite ar fi un nou spațiu la infinit (Laurent Florantin).

42. „Proprietățile spațiului nu-s independente, ci condiționate de materie“.

Fals! Vid ori ocupat (temporar ori permanent), proprietățile spațiului nu atârnă *de nimic*.

43. „Transformațiunea lorentziană se poate compune: a) Din transformațiunea lorentziană propriu zisă; b) Din transformațiunea pur spațială“.

44. „Lumea patru-dimensională a lui Minkowsky. Din un processus sau un curs în Spațiul treidimensional, Fizica devine un pur fenomen de a fi în lumea patru-dimensională. Aceasta prezintă o adâncă asemănare cu Spațiul treidimensional al geometriei analitice-euklidiane“.

45. Reflecțiuni între altele, asupra deviațiunii roșului din liniile spectrale; chestiune cu care se ocupă savanții Grebe, Bachem, Evershed, Schwarzschild, S. John, E. Freundlich și alții.

Alte erori de ale maestrului Einstein

(1916).

Pag. 15. „...regiuni infinit de mici“.

„Infinit de mici“ e un *non sens*; trebuie zis: regiuni *minime ori minimale*.

„Două puncte infinit de vecine“.

Alt non sens, în loc de a zice: două puncte contigue sau juxtapuse; adică la distanță minimă unul de altul.

(1921).

Pag. 6. Cuvântul „spațiu“ luat în mod eronat drept identic cu obiectul spațiu.

„Cuvântul spațiu e obscur“

Replicăm: nu cuvântul, ci ideia de spațiu ar putea fi obscură.

38. „Timpul e lipsit de independența sa“.

Nu. Căci nu există un obiect real, ce s'ar numi în sens științific „timp“.

40. „Orice mișcare trebuie să fie concepută“, etc.

Nici aceasta; căci după psihologie concepem și executăm acțiuni mintale, așa zise idei *despre* mișcări; nu concepem mișcări.

50-70. Reeditări de erori precedente.

71. „Mecanica cerească e supusă la o dificultate“.

Nu! Căci ideile noastre *despre* mecanica cerească sunt uneori supuse la dificultăți.

„A gândi lumea“.

Nici aceasta; căci gândim sau executăm „idei“ *despre* lume.

76. „Structura spațiului“. Tot neadevărat. Spațiul e absolut omogen și continuu în toate sensurile; așa că nu prezintă nici un fel de structură propriu zisă.

Einsteinistii au aruncat *facla discreditării* asupra *întregului* patrimoniu de știință a omenirii; au provocat *suspectarea și perturbațiunea* în domeniul

temeliilor culturii generale. Dâșșii, (reprezentatți prin celebrul filosof parisian, membru al celor mai înalte corporații, Henri Bergson), se aventurează a afirma că Einstein (1916-1923) ar fi chiar modificat *modul de cugetare* omenesc în general.

Insă, iată unde culminează modul de cugetare al *D-lor*, al Einsteiniștilor:

Reichenbach: „*Dacă timpul ar fi absolut, atunci timpul nu ar fi absolut*“.

Ecce homines!

Am explorat operele speciale ale următorilor partizani ai lui *Einstein*: Henri Bergson. Charles Nordmann, Jean Becquerel, Fritz Beer, Lucien Fabre, Edmond Goblot, Paul Kirchberger, Weil, Ed. Guillaume, Rudolf Lämmel, H. Minkowski, Gaston Moch, B. Paukot, Heinz Quint, Hans Reichenbach, Emile Richard-Foy, G. Rostrevors, G. Urbain, Louis Warnant, etc.

Am găsit în lucrările lor pro-einsteiniene nu numai grave erori contra Psihologiei și Logiceii, dar proprii *aberații*; între nenumărate altele de exemplu:

H. Bergsohn: „*Durée et simultanité*“, (1922), în special despre așa zisul „timp“ care *nu există* ca obiect undeva în un moment dat.

„Dilatațiiunea timpului, — acolo timpul s'a dilatat, — un timp care absoarbe spațiu, un spațiu care înghite un timp, — *amalgam* de spațiu și de timp, — un timp care le gonește pe celelalte, — timpuri *fără durată!*“ etc.

(1923). Timpuri multiple contemporane. Neantul dilatat, timpuri dilatate și dislocate, etc.

J. Becquerel (1922): „In ora actuală timpul și

spațiul considerate aparte, *trebuie* să dispară ca niște fantome. Cursul timpului ar fi *suspendat!* „Timpul staționar“ etc.

Fr. Beer: „Materia și energia sunt noțiuni“.

M. Boll (1922): „Materia crează spațiul“.

L. Fabre: „Timpul n'ar putea fi infinit, decât prin un decret al *voinței* noastre. O stea *fixă* în vecinătatea soarelui, stele *fixe!*“ etc.

M. Minkowski: „Din ora actuală—(21 Septemb. 1908), — spațiul și timpul *trebuie* să se confunde cu totul ca niște umbre“ etc.

G. Moch: „Lungimea mobilului se anulează, masa lui devine infinită, și cursul timpului se *oprește!*“ etc.

Ch. Nordmann: „Metrul e acela care a creat spațiul. Un conglomerat, un amalgam de spațiu și de timp“.

H. Quint: „Axiomele Logicei și Matematicii Einstein le-a *anulat* în mod radical“ etc.

H. Reichenbach: „Dacă ar exista un timp absolut, acela n'ar fi absolut“ etc.

L. Warnant: „Timpul — o entitate. Noi creăm spațiul“ etc.

Intre aceia cari combat pe Einstein, semnalăm pe Ștefan Cristescu, pe marele savant, director al Institutului de Astronomie din Bourges, Abbé Th. Moreux și alții.

Astfel, cu toate trâmbițările colegilor Heinrich Bergsohn, Nordmann, etc. etc., și cu toate sărbă-

toririle lui Einstein, în Palestina etc. și Olanda, probabil din partea grupărilor tot atât de *unilaterale* și *fără* aprofundări *logice*, cum *einsteinienii singuri* se spovăduesc, nu poate fi departe *terminul* pe care l-a semnalat unul din partizanii maestrului, punând întrebarea, că oare *cât* va sta în picioare pretenția einsteinismului de a fi doborât (*toate!*) științele de astăzi, și de a fi schimbat chiar și *modul de cugetare* al lumii (Bergsohn), — și dându-și răspunsul melancolic, că einsteinismul va trăi atâta cât trăește o frumoasă roză, adică „durata *unei dimineți*“, — Știința își va urma drumul, progresând ca și mai înainte.

București, în 4 Ianuarie 1924.

Ioan Pop-Florantin

Profesor și autor

Str. Povernei, 35

SUPLIMENT IMPORTANT

Aci o legitimă *interpelare*, ce adresează maeștrilor Einstein & C-ie, d-na colegă scriitoare Galia Tudor, din punct de vedere special *logic*.

Iată acea importantă *interpelare*:

„Văd în opera originală a maestrului Albert Einstein, „Ueber die spezielle und die allgemeine Relativitätstheorie“, ed. 13 din 1921, pag. 11 etc.: „Propagarea *luminei* prin *vid*.. răspândirea luminei prin *vacuum*, — și, repetat,... prin *vacuum*“. Relevez. că această răspândire a pretinsei substanțe ponderabile numită *lumină* s'a continuat în epoce absolut neevaluable, s'ar putea zice în adevărate eternități. Presupuneti acum, că acele oceane de oceane de „substanță ponderabilă“ numită *lumină* s'ar fi gramădit prin spațiu în cantitățile absolut incalculabile, **unde** se află *suma* sau *totalul* lor? **Unde?** De exemplu, ziua în amiaza mare, când la un salon spațios astupăm „hermetic“ toate ferestrele, „substanța ponderabilă“ zisă *lumină*, grămădită într'o vară întreagă, *unde?* da, *unde* fuge ea? *Unde dispăre?* de ne lasă în întunec besnă! — Grămădindu-se pe capetele noastre, din timpuri eterne, cum de nu ne-a toropit? Ba cum de a lăsat posibil a se *forma* pe planetă viață organică?...

Pretindem și așteptăm să ne *răspundă* celebrul maestru „reformator al *tuturor științelor Omenirii*“.

Galia Tudor.

DE ACELAȘ AUTOR :

1. „*Teoria Consecutivismului universal*“.
2. Der psychische Moment.
3. Opere în spirit *consecutivist* :
 - a) Psihologia ;
 - b) Logica ;
 - c) Etica ;
 - d) Estetica, p. I și II ;
 - e) Frumusețea liniară ;
 - f) Frumusețea omenească.
4. Dicționar filosofic.
5. Chestionar filosofical University Library Cluj
6. Grădina de copii.
7. Alte cărți pedagogice.
8. La Télétypie.
9. L'Einsteinisme à la barre de la *Logique*.
10. Numeroase scrieri *științifico-literare* educative.

In lucrare :

Problema criminalității și a proprietății, și altele.